

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně projednal ve veřejném zasedání konaném dne 13. 1. 2022 **odvolání obžalované V.P., nar. XXXXX**, trvale bytem XXXXX, XXXXX, proti rozsudku Okresního soudu Brno – venkov ze dne 16. 8. 2021, č. j. 43 T 139/2019-873, a v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Haliny Černé a soudců JUDr. Jaroslava Pálky a Mgr. Petra Hlaviny rozhodl

takto:

Podle § 258 odst. 1 písm. b) trestního řádu se napadený rozsudek **zrušuje v celém rozsahu**.

Za splnění podmínek uvedených v § 259 odst. 3 trestního řádu se **nově** rozhoduje tak, že:

Obžalovaná

V.P.,

narozená XXXXX v XXXXX, trvale bytem XXXXX, XXXXX,

je vinna, že

dne 27. 3. 2013 v Lukovanech, okres Brno-venkov, uzavřela s poškozeným V.D., narozeným XXXXX, smlouvu o půjčce podle § 657 a násl. zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, v tehdy platném znění, na částku 200.000 Kč a zavázala se tento dluh uhradit do 27. 9. 2014, avšak ve stanovené lhůtě půjčku nesplatila ani zčásti, přičemž již v době uzavření smlouvy si vzhledem ke své nedobré finanční situaci a špatné celkové osobní a profesní situaci s řadou dluhů vymáhaných na její osobě exekučními řízeními musela být vědoma toho, že svému závazku nebude schopna dostát; svým jednáním tak poškozenému V.D., narozenému XXXXX, způsobila škodu ve výši 200.000 Kč, kdy do současné doby z tohoto dluhu ničeho neuhradila,

t e d y

sebe obohatila tím, že uvedla někoho v omyl, a způsobila takovým činem větší škodu,

tím spáchala

přechin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku ve znění účinném od 1. 10. 2020

a odsuzuje se

podle § 209 odst. 3 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání

15 (patnácti) měsíců.

Podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku se obžalované výkon tohoto trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání

24 (dvaceti čtyř) měsíců.

Podle § 82 odst. 2 trestního zákoníku se obžalované ukládá povinnost, aby **během zkušební doby podle svých sil nahradila škodu, kterou trestným činem způsobila.**

Podle § 229 odst. 1 trestního řádu se poškozený V.D., narozen XXXXX, trvale bytem XXXXX, XXXXX, se svým nárokem na náhradu škody **odkazuje na řízení ve věcech občanskoprávních.**

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byla obžalovaná V.P. uznána vinnou přechinem podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku, protože dne 27. 3. 2013, v Lukovanech, okres Brno-venkov, uzavřela s poškozeným V.D., narozeným XXXXX, smlouvu o půjčce podle § 657 a násl. zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, v tehdy platném znění, na částku 200 000 Kč s příslušenstvím, a zavázala se dluh uhradit do 27. 9. 2014, ve stanovené lhůtě však půjčku nesplatila ani zčásti, následně dne 3. 10. 2014 k zajištění dluhu ze smlouvy o půjčce vystavila na řad poškozeného směnku na částku 260 000 Kč, tvořenou jistinou ve výši 200 000 Kč a příslušenstvím ve výši 60 000 Kč, již v době uzavření smlouvy a následně též v době vystavení směnky si vzhledem ke své neblahé finanční situaci, rovněž vzhledem ke své špatné celkové osobní a profesní situaci a řadě exekučních řízení vedených na její osobu musela být vědoma toho, že svému závazku nebude schopna dostát, do současnosti z dluhu nic neuhradila, a to ani poté, co jí byla tato povinnost z titulu směnky uložena směnečným platebním rozkazem Městského soudu v Praze ze dne 20. 3. 2015, č. j. 7 Cm 49/2015-14, který nabyl právní moci dne 6. 6. 2015, a ani poté, co jí byla tato povinnost z titulu smlouvy o půjčce uložena rozsudkem Okresního soudu Brno-venkov ze dne 9. 8. 2017, č. j. 33 C 361/2016-53, který nabyl právní moci dne 27. 9. 2017, svým jednáním způsobila poškozenému V.D., narozen XXXXX, škodu ve výši 260 000 Kč.

Za to byla obžalovaná podle § 209 odst. 3 trestního zákoníku odsouzena k trestu odnětí svobody v trvání 18 měsíců, přičemž podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku byl obžalované výkon tohoto trestu podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 24 měsíců.

Podle § 82 odst. 2 trestního zákoníku byla obžalované dále uložena povinnost, aby během zkušební doby podle svých sil nahradila škodu, kterou trestným činem způsobila.

Podle § 229 odst. 1 trestního řádu byl poškozený V.D., narozen XXXXX, trvale bytem XXXXX, XXXXX, se svým nárokem na náhradu škody odkázán na řízení ve věcech občanskoprávních.

2. Uvedený rozsudek napadla obžalovaná V.P. prostřednictvím svého obhájce včas podaným odvoláním, které směřuje do všech výroků. Domnívá se, že z provedeného dokazování, tedy ze

skutkových zjištění učiněných v rámci hlavního líčení, není možné nade vší pochybnost, tedy tak, jak je to vyžadováno základními zásadami trestního řízení, konstatovat, že měla svým jakýmkoliv jednáním naplnit všechny nezbytné zákonné znaky skutkové podstaty shora specifikovaného trestného činu, resp. přečinu. Má za to, že i přes pokyny uložené Krajským soudem v Brně v rámci předchozího usnesení, nedošlo ze strany prvostupňového soudu k jejich naplnění, především tedy k naplnění pokynu zjištění a prokázání naplnění subjektivní stránky žalovaného trestného činu její osobou. Nelze souhlasit s argumentací prvostupňového soudu, a sice že evidence v centrálním registru ještě neprokazuje vlastnictví koně. Domnívá se, že ze sdělení vyplývá, že majitelkou koní byla a pokud není prokázán v tomto směru opak, což není a nemůže být, tak není na místě v tomto směru takovou evidenci jakkoliv zpochybňovat, tedy rozhodně ne způsobem, jak činí prvoinstanční soud v rámci odůvodnění jeho rozhodnutí. Současně bylo prvostupňovým soudem konstatováno, že bylo v rámci jeho rozhodnutí zohledněno, že byla majitelkou motorového vozidla, byť toto bylo staršího data výroby. Z tohoto je tedy zřejmé, že její majetkové poměry nebylo možno označit za takové, které by musely vést k jednoznačnému závěru v tom směru, že si musela být vědoma toho, že nebude schopna uhradit poskytnutou půjčku. Ani ze zprávy místně příslušného finančního úřadu nebylo možno učinit zjištění, která by sama o sobě mohla vést k závěru, že si musela být vědoma neschopnosti půjčku vrátit. Nelze souhlasit ani s tvrzením, že mělo proti ní být, v době údajného páčání trestné činnosti, tedy k datu 27.3.2013, vedeno celkem 13 exekucí pro celkovou částku 365 674,50 Kč. Z listinných důkazů předložených soudu, zejména z Úředního záznamu Policie České republiky, ze dne 22.5.2018, č.j. KRPB-242045-61/TČ-2017-060381-BRY, vyplývá, že ke dni uzavření smlouvy o půjčce, tedy ke dni 27.3.2013, byly proti ní vedeny v podstatě pouze 3 exekuce (Mgr. Jaroslav Homola, 030 EXE 25846/13, JUDr. Karel Urban, 97 EXE 4910/12-23, JUDr. Vít Novobránský, 0256 EXE 10355/11), když ostatní exekuční řízení nebyla v dané době ještě ani zahájena, nebo jí nebyla doručeno vyznění o nařízení exekuce (jako např. Mgr. Jaroslav Homola, 030 EXE 2501/12-164, které bylo doručeno vyvěšením na úřední desce) a nebyla tak tedy objektivně seznámena s tím, že exekuční řízení probíhá, nebo byla následně exekuční řízení zastavena (Mgr. Jaroslav Homola, 030 EXE 14492/13-78, JUDr. Vít Novobránský, 0256 EXE 10355/11). Neztotožňuje se dále s právním názorem Okresního soudu Brno - venkov, stejně jako Krajský soud v Brně, a sice, že by mělo dojít ke spáchání tvrzeného trestného činu ke dni 3.10.2014, tedy ke dni vystavení směnky k zajištění dluhu. Znovu opakuje, že směnku ze dne 3.10.2014 byla nucena uzavřít na základě naléhání pana D. ml., který ve vztahu k její osobě v tomto směru vyvíjel velký tlak. Dále má za to, že uzavřením této směnky nemohlo dojít k naplnění znaků skutkové podstaty trestného činu podvodu, jak je tvrzeno, neboť uzavřením této směnky nikoho neuváděla v omyl v úmyslu obohatit sebe nebo někoho jiného. V okamžiku vystavení směnky žádné plnění neobdržela a směnka byla vystavována její osobou za shora popsanych okolností pouze a jen ve vztahu k smlouvě o půjčce ze dne 27.3.2013. Domnívá se, že k okamžiku, kdy mohlo dojít ke spáchání žalovaného jednání, se vyjadřoval již v rámci shora specifikovaného zrušujícího usnesení i Krajský soud v Brně, který jednoznačně uváděl, že případný trestný čin podvodu je nutno vztahovat ke dni uzavření smlouvy o půjčce, tedy ke dni 27.3.2013 a tedy nikoliv ve vztahu ke dni vystavení směnky. Stanovení okamžiku, ke kterému je možno vztahovat spáchání trestného činu, je podstatné i pro stanovení tvrzené výše škody, když opět uvádí, že rozhodně nelze souhlasit s tím, že by měla kohokoliv uvést v omyl v úmyslu obohatit se o 260.000,- Kč, jak je tvrzeno prvostupňovým soudem a způsobit tak škodu ve výši 260.000,- Kč. V rámci hlavního líčení dne 7.12.2020 se k tomuto vyjádřila a uvedla, že pan D. st. byl před poskytnutím půjčky z její strany informován o její finanční situaci, věděl, za jakým účelem jí byla z jeho strany půjčka poskytnuta (tedy k úhradě nebankovní půjčky, rozhodně ne za účelem rozjezdu nějakého podnikání, jak se snažil tvrdit pan D. ml. v rámci jeho výslechu před soudem), věděl od ní tedy také o exekucích vedených proti její osobě. Má tedy za to, že z provedeného dokazování, tedy ze skutkových zjištění učiněných prvostupňovým soudem i po vrácení věci a doplnění dokazování nelze dovozovat, že v době uzavření smlouvy o půjčce byla její finanční situace natolik špatná, že si musela být vědoma již při uzavření půjčky, že nebude schopna dostát svému závazku. Není jí známo, z čeho

prvostupňový soud dovozuje její špatnou osobní a profesní situaci ke dni uzavření smlouvy o půjčce. Pokud se vyjadřovala ke své špatné osobní situaci a ke svým psychickým problémům, tak toto jednoznačně vztahovala k okamžiku, kdy došlo k ukončení činnosti v advokacii, kdy již dále jako právnička nepracovala, a když se psychicky zhroutila. Nutno ovšem dodat, že toto nebylo v době, kdy jí byla ze strany pana D. st. půjčka ve výši 200.000,- Kč poskytnuta. Jedná se tedy o tvrzení soudu, které nemá žádný podklad v provedeném dokazování. Dále je evidentní, že pokud v roce 2016 došlo k uplatnění nároku na částku ve výši 200.000,- Kč u Okresního soudu Brno - venkov, stalo se tak až poté, co byla postoupena a uplatněna zajišťující směnka, a takovým postupem došlo k tomu, že ve věci jsou nyní vydány dva exekuční tituly k jedné pohledávce. Nemůže souhlasit s názorem prvostupňového soudu ani v tom směru, že je na místě v její neprospěch v rámci napadeného rozhodnutí hodnotit, že využila svého práva a ve věci nevyprovídala. K věci se v průběhu hlavního líčení podrobně vyjádřila a v rámci svého vyjádření sdělila podstatné skutečnosti k věci se vztahující. Má za to, že pokud někdo využije svého práva, nelze mu toto klást k tíži a slovy soudu, takovou skutečnost hodnotit v neprospěch obžalované. S ohledem na uvedené má tedy paní obžalovaná za to, že na základě provedeného dokazování nelze dospět k jednoznačnému závěru o její vině a tedy o naplnění všech znaků skutkové podstaty přečinu podvodu dle ustanovení § 209 odst. 1, 3 trestního zákoníku. Závěrem podaného odvolání proto obžalovaná P. navrhla, aby Krajský soud v Brně zrušil napadený rozsudek ve všech výrocích a poté sám ve věci rozhodl tak, že se obžaloby zproští uje.

3. Krajský soud v Brně jako soud odvolací podle § 254 odst. 1 trestního řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, proti nimž bylo odvolání podáno, i správnost postupu řízení, které mu předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nejsou odvoláním vytýkány, by odvolací soud přihlédl, jen pokud by měly vliv na správnost výroků, proti nimž bylo odvolání podáno. Přitom dospěl k následujícím závěrům.
4. Předně odvolací soud uzavírá, že ve věci není potřeba provést ještě nějaké další důkazy, ostatně v odvolacím řízení provedení ještě nějakých důkazů nikdo ani nenavrhoval. Soud I. stupně podle názoru odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 2 odst. 5 trestního řádu provedl dokazování v potřebném rozsahu a v zásadě dospěl ke správnému závěru, že paní obžalovaná se dopustila jednání, které je trestné. Bylo totiž prokázáno, že skutečně s poškozeným V.D. st. uzavřela smlouvu o půjčce na částku 200.000 Kč, kterou převzala, s tím, že tuto uhradí do roku a půl. Rovněž však bylo prokázáno, že vzhledem k jejímu celkovému zadlužení ve výši nejméně 236.531,- Kč, což jsou tzv. „živé“ exekuce za dobu od roku 2009 do 25. 2. 2013, a nedobrým osobním a majetkovým poměrům, byť ještě 6 měsíců po převzetí peněz byla činná jako advokátka, ovšem bez vyšších příjmů, musela reálně předpokládat, že tuto půjčku nebude schopna řádně splatit. Ostatně tak ani zčásti neučinila do současné doby, tj. za dobu přesahující 8 let. V tomto směru proto odvolací soud nepřisvědčil námitce obhajoby o absenci subjektivní stránky žalovaného trestného činu u paní obžalované, kdy i odvolací soud, stejně jako soud nalézací, u ní dovodil úmyslné zavinění, byť v podobě úmyslu nepřímého. Na věci nic nemění ani případné vlastnictví dvou koní paní obžalovanou v inkriminované době, naopak i z tohoto vyplývá existence dalších reálných nákladů na jejich ustájení a krmivo, které musela paní obžalovaná rovněž nepochybně hradit.
5. Naproti tomu odvolací soud přisvědčil odvolání obžalované P. v tom, že je skutek, oproti stanovisku soudu nalézacího, třeba vztáhnout pouze k datu 27. 3. 2013, jak ostatně nastínil odvolací senát už v předchozím zrušovacím rozhodnutí, neboť jen k tomuto datu lze dovodit podvodné jednání paní obžalované. Následné podepsání směnky obžalovanou pak podle názoru odvolacího soudu už bylo jen její akceptování instrumentu zajištění předmětného dluhu se stanovením přiměřeného úroku; rozhodně tím není prokázán její další podvodný úmysl.
6. Odvolání obžalované P. tak lze přisvědčit pouze ohledně rozsahu podvodně získané částky, tedy že poškozeného uvedla v omyl a sebe protiprávně obohatila toliko ohledně částky 200.000 Kč a nikoli 260.000 Kč, jak dovodil soud nalézací. Zde se soud nalézací skutečně dopustil drobného

pochybení, když i přes předchozí rozhodnutí odvolacího soudu s tam vyjádřeným názorem setrval na svém mylném stanovisku.

7. Ze všech uvedených důvodů proto odvolací soud z podnětu odvolání paní obžalované napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. b) trestního řádu zrušil v celém rozsahu a sám za splnění podmínek uvedených v § 259 odst. 3 trestního řádu, vycházející z důkazů provedených soudem nalézacím (včetně vymezení exekucí vedených na obžalovanou tam blíže specifikovaných), nově rozhodl tak, že obžalovanou V.P. uznal vinnou mírně pozměněným skutkem, jak specifikováno shora ve výroku o vině tohoto rozsudku, přičemž toto jednání, stejně jako soud I. stupně, kvalifikoval jako přečin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku ve znění účinném od 1. 10. 2020 (navýšení hranice výše větší škody na částku nejméně 100.000 Kč – viz § 138 odst. 1 písm. c). Za to jí pak opět uložil vlastně téměř shodný výchovný trest, konkrétně na 24 měsíců podmíněně odložený trest odnětí svobody ve výměře 15 měsíců, jehož účinnost byla zase posílena výrokem učiněným podle § 82 odst. 2 tr. zákoníku, jímž jí byla uložena povinnost, aby během zkušební doby podle svých sil nahradila škodu, kterou trestným činem způsobila. Takto nově stanovený (vlastně zopakovaný) druh i nižší výměra trestu u této obžalované podle názoru odvolacího soudu (při drobné úpravě popisu skutku se stanovením nižší škody) dostatečně vystihují míru společenské škodlivosti jejího jednání a současně splňují kritéria pro ukládání trestu vymezená v trestním zákoníku. Stejně tak byl zopakován původní výrok o náhradě škody, jímž byl podle § 229 odst. 1 trestního řádu poškozený V.D., narozený XXXXX, se svým nárokem na náhradu škody odkázán na řízení ve věcech občanskoprávních.

Poučení o opravných prostředcích:

Proti tomuto rozhodnutí není řádný opravný prostředek přípustný, takže **rozhodnutí nabylo právní moci a je vykonatelné** (§ 139 odst. 1 písm. a), b), cc), § 140 odst. 1 trestního řádu).

Lze však proti němu podat dovolání (§ 265a odst. 1, 2 trestního řádu).

Dovolání mohou podat (§ 265d odst. 1 trestního řádu):

- nejvyšší státní zástupce, který je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch či v neprospěch obviněného (§ 265d odst. 1 písm. a), § 265f odst. 1 trestního řádu),
- obviněný pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 trestního řádu),
- je-li obviněný zbaven způsobilosti k právním úkonům, nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena, může i proti vůli obviněného za něho v jeho prospěch dovolání podat též zákonný zástupce i jeho obhájce.

Dovolání se podává u soudu, který rozhodl v I. stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje (§ 265e odst. 1 trestního řádu).

O dovolání **rozhoduje Nejvyšší soud České republiky** (§ 265c trestního řádu).

V dovolání, kromě obecných náležitostí, uvedených v § 59 odst. 3 trestního řádu, musí být uvedeno (§ 265f odst. 1 trestního řádu):

- proti kterému rozhodnutí dovolání směřuje,
- který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je napadán,
- čeho se dovolatel domáhá,
- konkrétní návrh na rozhodnutí odvolacího soudu,
- odkaz na zákonná ustanovení § 265b odst. 1 písm. a)-l) nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

Shodu s prvopisem potvrzuje Mgr. Eva Procházková

Rozsah a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 2 trestního řádu).

Kdo podal **zcela bezvýsledně dovolání**, je povinen státu nahradit náklady řízení o tomto návrhu, a to paušální částkou, kterou stanoví ministerstvo spravedlnosti obecně závazným právním předpisem (§ 153 odst. 1 trestního řádu). Paušální částka nákladů v řízení o zcela bezvýsledně podaném dovolání činí **10.000 Kč** (§ 3a vyhlášky č. 312/1995 Sb.).

Brno 13. ledna 2022

JUDr. Halina Černá v. r.
předsedkyně senátu

Vypracoval: Mgr. Petr Hlavina v. r.
soudce